

af den nuværende Regering, thi Raadets første og største Punkt, hele Hovedkarakteren af det, det, som General Moltke atter og atter gentog, var dette: i det Øjeblik Krigen kommer, kan det ikke nytte Danmark, at det vil være neutralt, det maa vælge mellem de to krigsførende Parter, og han regnede med at have faaet Tilsagn fra Danmark om, at det i saa Tilfælde stillede sig paa Tysklands Side. Det, som skete for vort Vedkommende i Begyndelsen af Krigen, var ikke, at vi fulgte General Moltkes Raad, men at vi handlede i Modsætning dertil ved at bevare, fastslaa og urokkelig fastholde Danmarks Neutralitet, uanset om Krigens Begivenheder maatte komme til at berøre dansk Omraade.

Det ærede Medlem gjorde dernæst nogle Bemærkninger om, at vi spærrede Store Bælt, og at dette fik Betydning for Danmarks Stilling. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, og vi var jo ogsaa i selve Vurderingen deraf enige den 5. August 1914, den Gang Beslutningen derom blev truffet. Men det er en Fejltagelse, naar det ærede Medlem tror, at denne Spærring kun vilde være mulig ved Gennemførelsen af Militærordningen af 1909. Denne Spærring vilde ogsaa have kunnet gennemføres med en Militærordning af den Karakter, vi har været Talsmænd for.

Maegaard: Med mine Bemærkninger før angaaende Bevogtningen af Ammunitionen har jeg ikke villet sige, at Ministeren havde det fulde Ansvar og Eneansvaret for, at denne Bevogtning skete. Det, jeg har villet, var saa stærkt som muligt at understrege, af hvor stor Betydning det var, at disse saa farlige Stoffer blev bevogtet saa hensigtsmæssigt som muligt, og da vi ikke lovgiver specielt om dette Forhold, men tværtimod lovgiver saaledes, at Bevogtningsmandskabet, det militære, drages derfra, vil jeg gerne have slaaet fast, at Administrationens Chef paa dette Omraade paatager sig det fulde Ansvar for, hvorledes denne Bevogtning i Fremtiden bliver. Jeg vil haabe, at den højtærede Forsvarsminister er sig dette Ansvar bevidst, saa at der ikke kan bebrejdes ham noget, hvis galt skulde ske, selv om en anden Ordning skulde medføre Udgifter, som synes uforholdsmæssig store.

Piper: Den højtærede Minister mener, at det var i Tysklands Interesse, at General Moltke gav dette Raad. Ja, selv-

følgelig tjente han det Land, han tilhørte, men det var ogsaa i Danmarks Interesse, og det har jo vist sig netop under Krigen — ogsaa ved de Foranstaltninger, den højtærede Minister har truffet —, at man handlede i den Aand: at tilvejebringe et saa stærkt Værn om København, at man derved bød begge de kæmpende Parter en vis Sikkerhed for, at en af dem ikke skulde kunne sætte sig i Besiddelse af København.

Den højtærede Minister siger, at det samme, der skete i Store Bælt, kunde være opnaaet ved den Ordning, som det radikale Parti havde foreslaaet. Naar man hører denne Forsvarsordning udtrykt som en Politivagt, nærer man jo nogen Tvivl om, at en saadan Politivagt ogsaa skulde være i Stand til at foretage saadanne Foranstaltninger, som der skete i Store Bælt, ikke alene Minespærringen, men ogsaa Bevogtningen ved de Kampskibe, vi raadede over.

Ministeren vedbliver at hævde det ganske umulige Standpunkt, at hans Teori fra før Krigen har været raadende, ogsaa medens han har været den styrende. Hans Gerninger modsiges ham paa det bestemteste, og naar de gør det, synes jeg, det var rigtigere, om den højtærede Minister vilde følge den Anvisning, som en Mand, der hed P. Munch, gav i „Det nye Aarhundrede“ i Marts 1905. Der stod at læse: „Men i hvert Fald, skifter man Mening, saa maa man staa frem og sige det ærligt: Jeg har taget fejl før, jeg mener noget andet nu. Hvis man i Stedet vælger ved de mest fortvivlede Krumspring at skjule, at man har skiftet Mening, er det en ynkelig og tarvelig Adfærd. Den Mand, der bærer sig saaledes ad, har intet Krav hverken paa Respekt eller Tillid“.

Forsvarsministeren (P. Munch): Maa jeg med Hensyn til den allersidste Bemærkning af det ærede Medlem sige, at hvis jeg havde skiftet Overbevisning og forandret min Opfattelse af Danmarks militære Forhold, vilde jeg selvfølgelig sige det og være Talsmand for at skabe et stærkt Militærvæsen i Danmark. Jeg er Talsmand for det modsatte, ligesom jeg var det i Tiden før 1909, og ligesom jeg ogsaa under Krigen havde ønsket, at den Opfattelse, som jeg forud for 1909 gjorde mig til Talsmand for, var blevet gennemført. Det ærede Medlem siger, at mine Gerninger strider mod mine Ord i den Henseende. Jeg kan dertil svare, at hele Tiden begrundede jeg min Opfattelse og min Handlemaade ganske ligesom nu, og den